

พระธรรมดาเนียล - หมายเลขหนึ่งร้อยสิบหก

การเปิดเผยวันแห่งการแก้แค้น:

การสำรวจเชิงพยากรณ์เกี่ยวกับคำเตือนของเยเรมีย์และชนชั่วอายุสุดท้าย

Jeff Pippenger

2024-03-04

ในบทความก่อนหน้านี้ เราได้พิจารณาพระธรรมเยเรมีย์บทที่ห้าสิบ

และในตอนนั้นว่าด้วยการพิพากษาเหนือบาบิโลน

ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านั้นเริ่มมีผล

และสิ้นสุดลงด้วยพระพิโรธของพระเจ้า

การพิพากษาเชิงบังคับให้เป็นผลสำเร็จนั้นคือวันแห่งการแก้แค้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

ซึ่งได้ถูกเป็นแบบจำลองไว้โดยการทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มซึ่งโรมได้กระทำในปี ค.ศ. 70 นั้น

ได้ถูกทำให้เป็นแบบล่วงหน้าไว้แล้วโดยการทำลายกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเนบูคัดเนสซาร์เป็นผู้กระทำ ทั้งสองเหตุการณ์

นี้ร่วมกันเป็นพยานสองคนถึงการพิพากษาเชิงบังคับให้เป็นผลสำเร็จเหนือหญิงแพศยาแห่งเมืองไทร

ผู้ซึ่งก็คือหญิงแพศยาในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบเจ็ดด้วย.

เยเรมีย์แจ้งแก่เราว่า เมื่อการล้างแค้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าต่อบาบิโลนสมัยใหม่สำเร็จลง

โดยเริ่มต้นด้วยกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านี้ "ในวันเหล่านั้น และในเวลานั้น พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า

จะมีการค้นหาความชั่วช้าของอิสราเอล แต่จะไม่พบ และจะค้นหาบาปของยูดาห์ แต่จะไม่พบ

เพราะเราจะอภัยแก่บรรดาผู้ที่เราได้สงวนไว้" ในวันเหล่านั้น

การประหารชีวิตคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจะสำเร็จลุล่วงไปแล้ว

"พี่น้องทั้งหลาย ท่านกำลังกระทำสิ่งใดอยู่ในงานอันยิ่งใหญ่แห่งการเตรียมพร้อม? ผู้ที่กำลังรวมตัวเข้ากับโ

ลกกำลังได้รับแบบหล่อของโลกและกำลังเตรียมพร้อมสำหรับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย

ส่วนผู้ที่ไม่ไว้วางใจตนเอง ผู้ที่กำลังถ่อมตนลงต่อพระพักตร์พระเจ้า

และชำระจิตวิญญาณของตน ให้บริสุทธิ์โดยการเชื่อฟังความจริง

คนเหล่านี้กำลังได้รับแบบหล่อจากสวรรค์และกำลังเตรียมพร้อมสำหรับตราประทับของพระเจ้า ณ

หน้าผากของตน เมื่อมีการประกาศกฤษฎีกาออกไป และตรานั้นถูกประทับลง

ลักษณะอุปนิสัยของพวกเขาจะคงอยู่บริสุทธิ์และปราศจากมลทินเป็นนิตย์" Testimonies, เล่ม 5, หน้า

216.

การพิพากษาในชั้นบังคับคดีเริ่มต้นด้วยสุรเสียงที่สองในพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบแปด

ซึ่งเรียกทั้งชายและหญิงให้ออกหนีจากบาบิโลน และเยเรมีย์กล่าวว่า "วันของเขามาถึงแล้ว

เป็นเวลาที่จะลงทัณฑ์เขา เสียงของผู้ที่หนีและรอดออกมาจากแผ่นดินบาบิโลน

เพื่อจะประกาศในศิโยนถึงการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา

คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์ จงเรียกพลธนูทั้งหลายมาประชุมกันเพื่อต่อสู้บาบิโลน

บรรดาผู้ที่เฝ้าคันธนูทั้งสิ้น จงตั้งค่ายล้อมไว้รอบด้าน อย่าให้ผู้ใดหนีรอดไปได้

จงตอบสนองนางตามการกระทำของนาง จงกระทำแก่นางตามทุกสิ่งทีนางได้กระทำ"

การพิพากษาของนางสำเร็จลงโดย "พลธนู" การกล่าวถึงพลธนูครั้งแรกในพระคัมภีร์นั้นเกี่ยวกับอิชมาเอล

และพระเจ้าทรงได้ยินเสียงของเด็กนั้น; และทูตสวรรค์ของพระเจ้าทรงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์

และตรัสแก่นางว่า ฮาการ์เอ๋ย เจ้าเป็นอะไรไป? อย่ากลัวเลย; เพราะพระเจ้าได้ทรงได้ยินเสียงของเด็กนั้น ณ

ที่ซึ่งเขาอยู่ จงลุกขึ้น อุ้มเด็กนั้นไว้ และประคองเขาไว้ในมือของเจ้า;
เพราะเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ และพระเจ้าทรงเปิดตาของนาง และนางก็เห็นบ่อน้ำ;
นางจึงไปตักน้ำใส่ถูงหนึ่ง และให้เด็กนั้นดื่ม และพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเด็กนั้น; และเขาก็เติบโตใหญ่ขึ้น
อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนายขมังธนู ปฐมกาล 21:17-20.

“ข้าวโม่งแห่งแผ่นดินไหวครั้งใหญ่” ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด

ระบุถึงการเริ่มต้นของการพิพากษาในภาคการบังคับต่อหญิงแพศยาแห่งโรม

ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกาซึ่งจะมาถึงในไม่ช้านั้นมีผลบังคับใช้ ใน “ข้าวโม่ง” นั้น
“วันที่สามมาโดยเร็ว และเหตุสวรรคตที่เจ็ดก็ได้เป่าแตรขึ้น” วันที่สามก็คือ แตรที่เจ็ด และเป็นพลธนูแห่งอิส
ลามที่ถูกใช้เพื่อนำการพิพากษาของพระองค์มาสู่บรรดาผู้ที่บังคับใช้เครื่องหมายแห่งอำนาจของสันตะปาปา
(การนมัสการในวันอาทิตย์) และข่มเหงบรรดาผู้ที่ยึดถือเครื่องหมายแห่งสิทธิอำนาจของพระเจ้า
(การนมัสการในวันสะบาโต)

ในพระกิตติคุณลูกา บทที่ยี่สิบเอ็ด พระเยซู

ขณะทรงตอบคำถามของเหล่าสาวกเกี่ยวกับการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร

ได้ทรงประทานเรื่องเล่าทางประวัติศาสตร์ซึ่งยังเป็นภาพแทนประวัติศาสตร์ของยุคสุดท้ายด้วย

พระองค์ทรงกล่าวถึง “วันแห่งการแก้แค้น”

ซึ่งเป็นลักษณะเชิงพยากรณ์ที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งของพันธกิจของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์

อันเป็นสิ่งทีพระองค์ทรงระบุไว้ในการประกาศเปิดพันธกิจของพระองค์

โดยการทรงอ่านจากผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ต่อที่ประชุมคริสตจักรในนาซาเร็ธ การประกาศที่นาซาเร็ธ

และข้อความตอนนั้นจากอิสยาห์ มิได้เป็นเพียงภาพแทนพันธกิจของพระองค์เท่านั้น

แต่ยังเป็นภาพแทนข่าวสารของเหล่าสาวกของพระองค์ และโดยเฉพาะเจาะจงยิ่งกว่านั้น คือ

งานและพันธกิจของขบวนการหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนด้วย

พระวิญญานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ทรงสถิตอยู่เหนือข้าพเจ้า

เพราะพระยาห์เวห์ทรงเจิมข้าพเจ้าให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถ่อมใจ

พระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้าให้พันแผลแก่คนที่ชอกช้ำใจ ให้ประกาศอิสรภาพแก่เชลย

และการเปิดเรือนจำแก่บรรดาผู้ที่ถูกจองจำ ให้ประกาศปีอันเป็นที่โปรดปรานของพระยาห์เวห์

และวันแห่งการแก้แค้นของเรา ให้ปลอบโยนคนทั้งปวงที่โศกเศร้า

ให้กำหนดแก่บรรดาผู้ที่โศกเศร้าในศิโยน ให้มอบมงกุฎงามแทนซีเก่า

น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ เสื้อคลุมแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่หนักอึ้ง

เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ถูกเรียกว่า ต้นไม้แห่งความชอบธรรม เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์ทรงปลูกไว้

เพื่อพระองค์จะได้รับพระเกียรติสิริ และเขาทั้งหลายจะสร้างที่รกร้างแต่โบราณขึ้นใหม่

เขาทั้งหลายจะยกชุกชากปรักหักพังแต่ก่อน และจะซ่อมแซมเมืองที่รกร้าง

คือชุกชากหักพังของหลายชั่วอายุคน คนต่างชาติจะยินเสียงฆ้องแคะของท่าน

และบุตรของชนต่างด้าวจะเป็นคนไถนาและคนดูแลสวนองุ่นของท่าน

แต่ท่านทั้งหลายจะได้ชื่อว่าเป็นปุโรหิตของพระยาห์เวห์

คนทั้งหลายจะเรียกท่านว่าเป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา

ท่านทั้งหลายจะได้กินทรัพย์สมบัติของประชาชาติทั้งหลาย และจะไถ่อดตนในศักดิ์ศรีของเขาทั้งหลาย

แทนความอับอายของท่าน ท่านจะได้รับเป็นสองเท่า และแทนความอับอาย

เขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีในส่วนของตน เพราะฉะนั้น

ในแผ่นดินของท่านเขาทั้งหลายจะได้ครอบครองเป็นสองเท่า ความยินดีนี้รันดร์จะเป็นของเขาทั้งหลาย

เพราะเราคือพระยาห์เวห์ รักความยุติธรรม เราเกลียดการปล้นชิงในการถวายเครื่องเผาบูชา

และเราจะนำงานของเขาทั้งหลายด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญาใหม่รันดร์กับเขาทั้งหลาย

เชื้อสายของเขาทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางประชาชาติ และลูกหลานของเขาทั้งหลายท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย บรรดาผู้ที่เห็นเขาทั้งหลายจะยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นเชื้อสายซึ่งพระยาห์เวห์ทรงอวยพระพร ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในพระยาห์เวห์ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ทรงสวมเสื้อผ้าแห่งความรอดให้ข้าพเจ้า พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม ดั่งเจ้าบ่าวประดับตนด้วยเครื่องประดับ และดั่งเจ้าสาวตกแต่งตนด้วยเพชรพลอยของนาง เพราะแผ่นดินโลกกระทำให้น้ำของมัจฉาขุ่นข้นใต และสวนทำให้สิ่งที่หวานไว้ในน้ำขุ่นข้นใต องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ก็ทรงกระทำให้ความชอบธรรมและการสรรเสริญของกามขึ้นต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ฉะนั้น อิสยาห์ 61:1-11.

หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนที่ได้รับการประทับตราในเอเสเคียลบทที่เก้า คือบรรดาผู้ที่กำลังไศกเศร้ายะบาบทั้งหลายในคริสตจักรและในโลก "ปีอันเป็นที่โปรดปรานของพระยาห์เวห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา" คือเวลาที่บรรดาผู้ไศกเศร้าในศิโยนได้รับการปลอบโยน และกลายเป็น "ต้นไม้แห่งความชอบธรรม" เพื่อ "ถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์" พวกเขาถวายพระเกียรติแด่พระยาห์เวห์ เพราะว่า "ในวันเหล่านั้น และในกาลเวลานั้น พระยาห์เวห์ตรัส ความชั่วช้าของอิสราเอลจะถูกค้นหา แต่จะไม่พบเลย" บรรดาผู้ไศกเศร้าคือผู้ที่ได้รับการประทับตรา และพวกเขาคือผู้ที่ "สร้างขึ้นใหม่ซึ่งที่รกร้างแต่เดิม" ผู้ที่จะ "ยกขึ้นซึ่งที่ปรักหักพังแต่ก่อน และ" ผู้ที่จะ "ซ่อมแซมเมืองที่รกร้าง ความพินาศของคนหลายชั่วอายุ" พวกเขาจะ "ถูกเรียกว่า บุโรหิตแห่งพระยาห์เวห์" และมนุษย์ทั้งหลายจะเรียกพวกเขาว่า "ผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา"

ความชอบธรรมของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้นจะ "งอกขึ้นต่อหน้าประชาชาติทั้งสิ้น" เมื่อพวกเขาถูกยกขึ้นเป็นธงในโมงยามแห่งแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ความชอบธรรมของพวกเขาถูกทำให้เกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพราะว่า "ดั่งแผ่นดินทำให้ต้นอ่อนของมัจฉาขุ่น และดั่งสวนทำให้สิ่งที่หวานไว้ในน้ำขุ่นข้นใต องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าก็จะทรงกระทำให้ความชอบธรรมและการสรรเสริญของกามขึ้น ฉะนั้น" การประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันได้เริ่มขึ้นเมื่อฝนชุกปลายฤดูมาถึงในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 2001 ในเวลานั้นเองที่ต้นอ่อนของแผ่นดินถูกทำให้งอกขึ้น อิสยาห์ระบุว่าเมื่อใดที่ต้นอ่อนทั้งหลายงอกขึ้น ๙

เมื่อมันแตกหน่อออกมา พระองค์จะทรงโต้แย้งกับมันตามขนาดพอเหมาะ พระองค์ทรงยับยั้งลมอันรุนแรงของพระองค์ไว้ในวันแห่งลมตะวันออก ฉะนั้น โดยสิ่งนี้เอง ความชั่วช้าของยาโคบจะได้รับการชำระล้าง และนี่คือผลทั้งหมดแห่งการกำจัดบาปของเขา คือเมื่อเขาทำให้บรรดาก่อนหินแห่งแทนบูซาเป็นเหมือนหินขอลักที่ถูกทุบให้แหลกเสีย บรรดาเสา รูปเคารพ และรูปเคารพทั้งหลายจะไม่ตั้งขึ้นอีก อิสยาห์ 27:8, 9

ใน "วันแห่งลมตะวันออก" ซึ่งเป็น "ลมแรง" ของพระองค์ที่ "พระองค์ทรงยับยั้งไว้" นั้น การ "แตกหน่อ" ของดาวจะเริ่มขึ้นเมื่อฝนถูก "ดวงวัด" คำว่า "ทรงยับยั้งไว้" หมายถึงการถูกเหนี่ยวรั้งไว้ เมื่อทูตสวรรค์ทั้งสี่ในพระธรรมวิวรณ์บทที่เจ็ดยับยั้งลมทั้งสี่ การประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันก็เริ่มต้นขึ้น ในเวลานั้นฝนชุกปลายฤดูเริ่ม "โปรยลงมา" อย่างพอประมาณ เพราะคำว่า "ดวงวัด" ในข้อนี้หมายถึงความพอประมาณ ในตอนเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการประทับตราคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ฝนชุกปลายฤดูถูกดวงวัดไว้ และเมื่อสิ้นสุดช่วงเวลานั้น ฝนชุกปลายฤดูก็เข้าไปโดยปราศจากการดวงวัด

"การเทพระวิญญาณของพระเจ้าอย่างยิ่งใหญ่ ซึ่งทำให้ทั่วทั้งแผ่นดินโลกสว่างไสวด้วยพระสิริของพระองค์นั้น จะยังไม่มาจนกว่าเราจะมีประชากรที่ได้รับความสว่างแจ้ง

ผู้ซึ่งรู้โดยประสบการณ์ว่าการเป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร
เมื่อใดที่เรามีการอธิษฐานอย่างสมบูรณ์และด้วยสุดใจเพื่อการรับใช้พระคริสต์
เมื่อนั้นพระเจ้าจะทรงรับรองข้อเท็จจริงนั้นด้วยการเทพระวิญญาณของพระองค์อย่างไม่มีขีดจำกัด;
แต่สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นตราบใดที่คนส่วนใหญ่ของคริสตจักรยังมีได้เป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้า
พระเจ้าไม่อาจเทพระวิญญาณของพระองค์ออกมาได้
เมื่อความเห็นแก่ตนและการตามใจตนเองปรากฏชัดอยู่มากเช่นนั้น;
เมื่อมีจิตวิญญาณอย่างหนึ่งครอบงำอยู่ ซึ่งหากถ้อยคำจะกล่าวออกมา
ก็จะเป็นคำตอบของคาอินนั้นว่า—“ข้าพเจ้าเป็นผู้ดูแลน้องชายของข้าพเจ้าหรือ?”
หากความจริงสำหรับเวลานี้ หากหมายถึงสิ่งทั้งหลายที่ทวีความหนาแน่นขึ้นอยู่รอบด้านทุกแห่ง
ซึ่งเป็นพยานว่าจุดจบของสรรพสิ่งอยู่ใกล้แล้ว
ยังไม่เพียงพอที่จะปลุกเร้าพลังที่หลับใหลของบรรดาผู้ที่ปฏิญาณว่ารู้จักความจริงแล้ว
ความมืดที่ได้สัดส่วนกับความสว่างซึ่งได้ส่องฉายมาแล้วก็จะเข้าครอบงำจิตวิญญาณเหล่านี้ จะไม่มีแม้เงา
ของข้อแก้ตัวสำหรับความเฉยเมยของพวกเขาที่พวกเขาจะสามารถนำเสนอต่อพระเจ้าได้ในวันอันยิ่งใหญ่
แห่งการชำระบัญชีครั้งสุดท้าย จะไม่มีเหตุผลใดให้ยกขึ้นอ้างได้ว่าทำไมพวกเขาจึงไม่ได้ดำเนินชีวิตและประ
พฤติและทำงานอยู่ในความสว่างแห่งความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ของพระวาระของพระเจ้า
และด้วยเหตุนี้จึงสำแดงแก่โลกที่มีดมนเพราะบาป โดยผ่านทางความประพฤติ ความเห็นอกเห็นใจ
และความกระตือรือร้นของพวกเขา
ว่าฤทธิ์เดชและความเป็นจริงของชาวประเสริฐนั้นไม่อาจโต้แย้งล้มล้างได้” Review and Herald, July
21, 1896.

ช่วงเวลาแห่งการทดสอบของฝนชุกปลายฤดูและการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการ
รตวงการหลั่งลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพราะข้าวสาสึและข้าวละมานได้มาถึงเวลาแห่งการเก็บเกี่ยวแล้ว
ฝนนั้นทำให้คนทั้งสองจำพวกสูงงอมเต็มที่ จากนั้นเมื่อสิ้นสุดช่วงเวลาแห่งการทดสอบ
ข้าวสาสึและข้าวละมานก็ถูกแยกออกจากกัน และแล้วข้าวสาสึจะ
“รู้จากประสบการณ์ว่าการเป็นผู้ร่วมงานกับพระเจ้าหมายความว่าอย่างไร” แล้วพวกเขาจะ
“มีการถวายตนอย่างครบถ้วนและสุดใจต่อการรับใช้พระคริสต์
พระเจ้าจะทรงรับรองความจริงข้อนั้นด้วยการเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาโดยปราศจากขอบเขต”

“วันแห่งลมตะวันออกอันรุนแรง” มาถึงในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 และการโต้แย้งของฮาบากุกเกี่ยวกับข้า
วสารสินตีภาพและความปลอดภัยอันเป็นเทียมเท็จของชาวสารฝนปลายฤดู
ซึ่งตรงกันข้ามกับข้าวสารที่ซึ้งวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้า ก็ได้เริ่มต้นขึ้น ในเวลานั้นเอง พืชทั้งหลาย
ทั้งข้าวสาสึและข้าวละมาน ต่างก็เริ่มแตกตาและออกผลซึ่งพวกมันจะสำแดงออกมาในการพิพากษาของกฎหมา
ยวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า

“อเนิง คำอุปมาเหล่านี้สอนว่า จะไม่มีเวลาแห่งการทดลองอีกต่อไปภายหลังการพิพากษา
เมื่อพระราชกิจแห่งชาวประเสริฐเสร็จสมบูรณ์แล้ว การแยกระหว่างคนดีกับคนชั่วยอมตามมาในทันที
และชะตากรรมของแต่ละพวกก็ถูกกำหนดไว้อย่างถาวรตลอดไป” Christ's Object Lessons, 123.

คนกลุ่มหนึ่งกราบไหว้ดวงอาทิตย์ในเอเสเคียลบทที่แปด
และอีกกลุ่มหนึ่งได้รับตราประทับของพระเจ้าในเอเสเคียลบทที่เก้า ในลูกาบที่สี่สิบเอ็ด
พระคริสต์ทรงซึ้งถึงคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน
และทรงแสดงหมายสำคัญซึ่งบังชี้ถึงคนรุ่นสุดท้ายในประวัติศาสตร์โลก
พระองค์ทรงซึ้งหมายสำคัญที่คริสเตียนทั้งหลายจำต้องสังเกต เพื่อจะหลีกเลี่ยงการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม.

และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อมไว้ด้วยกองทัพทั้งหลาย
เมื่อนั้นจงรู้เถิดว่าความพิณาศของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว
เมื่อนั้นให้บรรดาผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา และให้บรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางกรุงนั้นออกไปเสีย
และอย่าให้ผู้ที่อยู่ในชนบทเข้าไปในกรุงนั้น เพราะว่าวันเหล่านั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้น
เพื่อให้สิ่งสารพัดซึ่งได้ทรงเขียนไว้สำเร็จ ลูคา 21:20-22

พระเยซูทรงชี้ให้เห็นลักษณะเชิงพยากรณ์ของหมายสำคัญเพิ่มเติมอีก “บรรทัดต่อบรรทัด”
เพราะพระวาระของพระองค์ได้รับการบันทึกไว้ไม่เพียงโดยลูกาเท่านั้น หากยังโดยมัทธิวและมาระโกด้วย

และชาวประเสริฐแห่งแผ่นดินนี้จะถูกประกาศไปทั่วพิภพ เพื่อเป็นพยานแก่บรรดาประชาชาติทั้งปวง
แล้ววาระสุดท้ายจึงจะมาถึง เหตุฉะนั้น
เมื่อนั้นท่านทั้งหลายเห็นสิ่งอันเป็นที่น่าสนใจซึ่งนำมาซึ่งความรกร้างว่างเปล่า
ตามทีดาเนียลผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้ ตั้งอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์ (ผู้ใดอ่านอยู่ก็ให้เข้าใจเถิด) เมื่อนั้น
ให้บรรดาผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา มัทธิว 24:14-16

และชาวประเสริฐนั้นจำต้องถูกประกาศออกไปก่อนท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น
แต่เมื่อเขาทั้งหลายพาท่านไปและมอบท่านไว้ อย่ากังวลล่วงหน้าว่าท่านจะกล่าวอะไร
และอย่าตรึงตรองเตรียมไว้ก่อนเลย แต่สิ่งใดที่ทรงโปรดประทานแก่ท่านในโมงนั้น จงกล่าวสิ่งนั้นเถิด
เพราะว่าผู้ที่กล่าวนั้นมีใช้ท่าน แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ ฝ่ายพี่น้องจะอายัดพี่น้องให้ถึงความตาย
และบิดาจะอายัดบุตรของตน และบุตรทั้งหลายจะลุกขึ้นต่อสู้บิดามารดาของตน
และจะทำให้ท่านเหล่านั้นถูกประหารชีวิต

และท่านทั้งหลายจะเป็นที่เกลียดชังแก่คนทั้งปวงเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดทนอยู่จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
แต่เมื่อนั้นท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสนใจซึ่งความรกร้าง ซึ่งดาเนียลผู้เผยพระวาระได้กล่าวไว้
ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่ควรจะตั้งอยู่ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเถิด) เมื่อนั้นให้บรรดาผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา
มาระโก 13:10-14

ก่อนที่ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย ซึ่งเป็นความสำเร็จครบถ้วนสมบูรณ์และเป็นที่สุดของ “วันแห่งการแก้แค้น”
จะบังเกิดขึ้นเหนือชนสองจำพวกนั้น

ชาวประเสริฐแห่งอาณาจักรจะต้องได้รับการเทศนาและประกาศท่ามกลางชนทุกประชาชาติ ชาวสารแห่งชาวประ
เสริฐถูกมอบแก่บรรดาประชาชาติในเวลาที่ถูกหมายวันอาทิตย์อันใกล้จะมาถึงในสหรัฐอเมริกา

เมื่อชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันถูกยกขึ้นเป็นธงสัญญาณ “วันแห่งการแก้แค้น”

เป็นตัวแทนของช่วงเวลาแห่งการพิพากษาโดยฝ่ายบริหารเหนือหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน

ซึ่งเริ่มต้นด้วยกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา และสิ้นสุดลงเมื่อมีคาเอลทรงลุกขึ้น

การคุมประพฤติของมนุษย์สิ้นสุดลง และพระพิโรธของพระเจ้าถูกเทออกมาในภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย

ช่วงเวลานั้นคือ “โมง” ที่มาระโกได้ระบุไว้ และเป็น “โมง” แห่ง “แผ่นดินไหวครั้งใหญ่” และเป็น “โมง”
ที่กษัตริย์ทั้งสิบตกลงมอบอาณาจักรที่เจ็ดของตนแก่สันตะปาปา

เมื่อดวงวิญญาณดวงสุดท้ายได้รับชาวประเสริฐซึ่งถูกประกาศแก่ชนทุกชาติแล้ว

ช่วงเวลาแห่งพระกรุณาผ่อนผันก็สิ้นสุดลง และพระพิโรธของพระเจ้าก็ถูกเทลงมาโดยปราศจากความเมตตา

ช่วงเวลานั้นเริ่มต้นด้วยการประกาศข่าวประเสริฐแก่ชนทุกชาติเมื่อธงสัญญาณถูกชูขึ้น

และสิ้นสุดลงเมื่อบุคคลสุดท้ายตอบสนองต่อชาวสารแห่งชาวประเสริฐซึ่งถูกประกาศ เทศนา

และเผยแพร่โดยธงสัญญาณ ช่วงเวลานั้นคือ “วันแห่งการล้างแค้น”

ในพระกิตติคุณลูกา บทที่ยี่สิบเอ็ด พระเยซูกำลังทรงชี้เฉพาะไปยังประวัติศาสตร์นั้น

เพราะพระองค์กำลังทรงระบุชนรุ่นสุดท้าย ซึ่งจะไม่ลวงกลับไปก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

พระองค์ทรงระบุหมายสำคัญประการหนึ่ง

ซึ่งแสดงไว้ว่าเป็นสิ่งนำสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างตามที่ดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้
หมายสำคัญนั้นคือเมื่อสิ่งนำสะอิดสะเอียนแห่งความรกร้างตั้งอยู่ใน "สถานบริสุทธิ์" และเมื่อมัน
"ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่ควรจะตั้ง" ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกันกับเมื่อกรุงเยรูซาเล็ม "ถูกล้อมรอบด้วยกองทัพ"

เมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกกองทัพทั้งหลายล้อมไว้ในปี ค.ศ. 66 โดยเซสตอัส
คริสเตียนทั้งหลายในกรุงเยรูซาเล็มได้หลบหนีออกจากเมือง และซิสเตอร์ไวต์ระบุว่า
ไม่มีคริสเตียนแม้แต่คนเดียวเสียชีวิตระหว่างการทำลายล้างซึ่งในที่สุดสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 70
เซสตอัสได้เริ่มการล้อมเมือง แล้วจึงถอนกำลังออกไปด้วยเหตุผลที่ดูประหนึ่งว่าไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด
และคริสเตียนทั้งหลายในเมืองก็หลบหนีไปโดยสอดคล้องกับคำเตือนที่สัมพันธ์กับหมายสำคัญนั้น ในปี ค.ศ.
70 ไททัสได้ทำลายล้างให้เสร็จสิ้นโดยการตั้งล้อมเมืองขึ้นอีกครั้ง
การล้อมเมืองโดยเซสตอัสเป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งที่เรียกว่า สงครามยิว-โรมันครั้งที่หนึ่ง
และการล้อมเมืองกับการทำลายล้างที่ไททัสกระทำสำเร็จเป็นจุดสิ้นสุดของสงครามยิว-โรมันครั้งที่หนึ่ง

ประวัติศาสตร์ทั้งหมดดำเนินอยู่สามปีครึ่ง เริ่มต้นและสิ้นสุดด้วยการล้อมเมือง
และในตอนเริ่มต้นนั้นมีหมายสำคัญสำหรับประชากรของพระเจ้า
ประวัติศาสตร์นั้นได้รับการระบุโดยพระคริสต์ว่าเป็นวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้า
ซึ่งเป็นองค์ประกอบเฉพาะประการหนึ่งที่พระองค์จะต้องทรงระบุไว้ในพันธกิจของพระองค์
วันเหล่านั้นเป็นตัวแทนของการพิพากษาเชิงบังคับใช้เหนือหญิงแพศยาแห่งโรม
ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ที่กำลังจะมาถึงมาถึง และสิ้นสุดลงเมื่อเวลาทดลองของมนุษย์ปิดลง ณ
ตอนเริ่มต้นของการพิพากษาเชิงบังคับใช้เหนือหญิงแพศยาแห่งบาบิโลน
หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนถูกยกขึ้นเป็นธงสัญญาณ ซึ่งเป็นหมายสำคัญ
เมื่อฝูงแกะอื่นของพระเจ้าเห็นหมายสำคัญนั้น พวกเขาจะต้องหนีออกจากบาบิโลน
ซึ่งการทำลายของมันได้รับการเป็นแบบโดยการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

เราจะพิจารณาลูกาบทที่ยีสืบเสียดต่อไปในบทความถัดไป